

Revassasalizace Evropy: Skutečné válečné cíle USA na Ukrajině

 infokurýr.cz/n/2024/11/09/revassasalizace-evropy-skutecne-valecne-cile-usa-na-ukrajine

kurýr

9. listopadu 2024

Evropa je touto válkou oslabena, i když se její elity obohatily různými neproduktivními projekty

Spojené státy si při svých geopolitických manévrech ohledně Ukrajiny musely být plně vědomy toho, jak je nepravděpodobné, že se jim podaří oslabit vojenskou sílu Ruska nebo podkopat jeho politickou soudržnost konvenční válkou nebo ekonomickými sankcemi. Takový podnik se zpočátku jeví jako bláznovství založené na chybných úsudcích západních vůdců, zejména těch, kteří jsou spojeni s mocenskými centry Washingtonu DC, Wall Street a City of London. Rusko se svým nesmírným územním rozsahem, historickou odolností a strategickou hloubkou je tak nepravděpodobné, že by bylo tímto způsobem sraženo na kolena, jak ukazují výsledky konfliktu, že vyvolává mnohem hlubší otázky než jen ty pošetilosti. V politice a tedy i v geopolitice je málo náhod.

Tento, dnes již téměř nemožný úkol, je však z velké části veřejně ospravedlněn falešnou narážkou na předchozí precedens. Ruská revoluce byla výsledkem průniku sociálního vyčerpání a geopolitických intrik, z velké části kvůli napětí, které na Rusko uvalila první světová válka. Neschopnost ruského státu v této době nabídnout životaschopnou alternativu však byla z dnešního pohledu i zpětně výsledkem relativní ekonomické zaostalosti globálního východu a jihu.

Jinými slovy, dnešní vzestup Indie a Číny, stejně jako Latinské Ameriky a jihovýchodní Asie a jejich vysoký význam na globální šachovnici jsou především jedním z důvodů, proč nelze Rusko

„izolovat“. Taková je povaha multipolarity. Svět technologicky a ekonomicky vyspělých civilizací je dnes mnohem větší než před více než stoletím.

Protože však tato fakta již byla považována za dobře známá fakta týkající se globálního a situačního povědomí USA, vyvstává otázka, jaké jsou jejich skutečné plány a záměry.

Na základě širokého a komplexního pohledu na situaci je zřejmé, že cíle USA byly různorodé.

1. Znovu znárodnit západoevropskou ekonomiku;
2. zničit Ukrajinu, takže případné znovusjednocení s Ruskem by bylo v několika ohledech nákladné;
3. X-faktory a známé neznámé a neznámé neznámé by mohly potenciálně vést k destabilizaci Ruska, ale to by byl bonus nebo „příjemné překvapení“ mimo přísné nouzové plánování.

Tento článek se zaměří na aspekt revazalizace a poslední bod, 3., nepotřebuje další vysvětlení. Bod 2. bude vyžadovat svůj vlastní papír, jako sérii s tímto. Ale stručně k této otázce: Je důležité pochopit, že atraktivita Ruska – kombinace jeho kulturní afinity a jeho trajektorie ekonomického růstu a stabilizace, která se nepřímo vzdaluje od období kolapsu na konci 20. století – přirozeně vedla k reintegraci Ukrajiny do Ruska. To znamená, že USA nepovažovaly za pravděpodobné, že by zmařily znovusjednocení mezi Ruskem a Ukrajinou, ale spíše že by mohly manipulovat s ruskými červenými čarami tváří v tvář vojenské agresi kyjevské junty po Majdanu, aby k tomu Rusko přiměly, aby „... restartovat“ velkou část ukrajinské infrastruktury prostřednictvím SMO. V důsledku toho jsou náklady na znovusjednocení výrazně vyšší, než by byly bez vměšování Západu.

Jedním z úspěchů anglosaských zemí (USA a Spojené království) při předávání zpráv bylo přesvědčit svět, že samy věří, že „vítězství“ nad Ruskem je vojensky, ekonomicky nebo politicky možné: že Rusko může být vojensky poraženo nebo že jeho ekonomice nebo

sociální struktury by mohlo být způsobeno tolik škod, že elitní ekonomické skupiny v Rusku by mohly politicky tlačit na Putina, aby se stáhl z Ukrajiny, a požadovat mír přijatelný pro kolektivní, tedy politický, Západ.

USA se spíše nezabývaly konfrontací Ruska na této frontě, aby dosáhly vítězství nad Ruskem; jejich činy spíše poukazují na mnohem vykalkulovanější, zákeřnější a nakonec sofistikovanejší cíl – cíl zaměřený na revazalizaci Evropy. Zadruhé, i když ne významné, jejich cílem je záměrná devastace Ukrajiny, o které bude náš další příspěvek. V našem třetím plánovaném příspěvku této série vysvětlíme celý průběh geopolitiky v Evropě (a ve světě) po druhé světové válce jako „zpomalený pohyb“ třetí světové války, jejíž další fáze začíná kolapsem Sovětského svazu a třetí fáze, kinetická fáze, která začíná Majdanem 2014 a vyhlášení etnické čistky od všech ruských věcí a lidí z Ukrajiny.

To jsou v podstatě důvody, proč Rusko v posledních pětadvaceti letech požadovalo koherentní a konzistentní kontinuitu vedení.

Skutečně šlo USA o vojenskou porážku Ruska, nebo jim šlo skutečně o znovupodrobení Evropy?

Neboť co by mohlo být pro Washington přínosnější, než znovu prosadit svůj hegemonický vliv na Evropu, která po studené válce pomalu směřovala k určité ekonomické nezávislosti a politické autonomii? Podle univerzálního historického modelu, a Evropa není výjimkou, čím složitější a sofistikovanejší se evropská stala, tím silnější byla síla a realita domácí vládnoucí třídy, sídlící převážně v Berlíně a Paříži, s vlastní kapitálovou akumulací a s ní spojenou mocí. hospodářství po druhé světové válce. I když to také obohatilo Anglosasy, stále to vytvořilo určitý stupeň autonomní akumulace, který zůstal v západní Evropě.

Poté, co současná technologická generace narazila na různé vzestupné limity v důsledku obecné tendence ke snižování výnosů v rámci definovaného tržního prostoru, protože nové aplikované výrobní technologie mají v konečném důsledku deflační povahu, strategie USA nespočívala ani tak ve vytváření „nového“ bohatství, jako spíše ve vytváření jeho vlastní. Připravit spojence o jejich bohatství a považovat svůj kapitál za svůj vlastní.

Americká revasalizace Evropy

Mnoho společností vidělo, že válečné úsilí a režim sankcí proti Rusku způsobí ekonomické problémy na celém západoevropském poloostrově, i když v tuto chvíli v prvním čtvrtletí roku 2022 až do března a na začátku SMO také chápeme, že kapitál USA, abych tak řekl, největší tvorba hotovosti (redistribuce bohatství směrem nahoru, devalvace měny) byla „obohacena“, aby se vyrovnala s všudypřítomným krachem trhu spojeným s pandemií. Aktivita hedgeových fondů nám také ukázala tento bod v opačném smyslu. Jakmile však došlo ke škodě, jak předpovídala naše hypotéza, začali jsme vidět návrat amerických investorů a kupujících ve smyslu M&A (fúze a akvizice) v Evropě a FDI (přímé zahraniční investice) – nyní je vykoupit za nižší ceny nebo expandovat a zakládat dceřiné společnosti a konsolidovat se v terénu s evropskými konkurenty zatíženými náklady.

Jak S&P Global napsal v květnu 2023: „Určujícím rysem evropského trhu M&A v roce 2022 bylo stažení amerických kupujících. Na vrcholu trhu na konci roku 2021 připadali američtí kupující na téměř polovinu konsolidační aktivity přes Atlantik. **Ve druhém čtvrtletí roku 2022 toto číslo kleslo na méně než čtvrtinu a zůstalo nízké po celý rok.** Letos se však zdá, že se američtí nakupující tiše vracejí.

Soukromé investiční společnosti zvýšily své aktivity v oblasti fúzí a akvizic na evropské půdě a jsou na dobré cestě překonat tok transakcí z minulého roku. Podle údajů z 451 Research's M&A

KnowledgeBase je v letošním roce potřeba pouze sedm nákupů PE v Evropě k dosažení hodnoty v roce 2022 .

[...] Jedním z důvodů nárůstu aktivity je, že evropské společnosti zlevnily. Podle našich údajů **jsou destinace v západní Evropě letos oceněny 1,6násobným prodejem oproti 2,2násobku loňského roku** . V mnoha případech to americkým kupujícím umožňuje porazit místní konkurenci o aktiva a přitom platit nižší ceny než v USA, **kde je medián 3,7x** .“

Před dvěma měsíci, v srpnu 2024, Market Watch publikoval zajímavý článek s názvem „*Zde je skutečný důvod, proč nejlepší evropské společnosti těží z přesunu svých nabídek do New Yorku,*“ říká JPMorgan. V něm najdeme tento klenot, který v podstatě vysvětluje, že v Evropě je vysoká inflace a nízká likvidita, a přestože se o válce na Ukrajině nikdy nemluví, dokážeme pochopit, proč společnosti opustily své kotace na Euronext a přesunuly se na NYSE se změnily:

„Největší evropské společnosti se stále více stahují z hlavních akciových trhů kontinentu a **znovu se obchodují v New Yorku** . Od začátku roku 2023 se řada velkých společností, včetně německého chemického gigantu Linde, irského herního gigantu Flutter Entertainment, britské instalátérské společnosti Ferguson, irské společnosti CRH a italské strojírenské společnosti CNH Industrial, odvrátila od evropských trhů a přestěhovala se do ve Spojených státech.

Nedávno přední společnosti, jako jsou velké ropné společnosti Shell a TotalEnergies, farmaceutická společnost Invidior a maloobchodník Ocado, signalizovaly, že se k tomuto trendu mohou připojit přesunem svých hlavních kotací na burzu v New Yorku. [...] Exodus je z velké části způsoben rozšířeným používáním fondů obchodovaných na burze a indexových fondů.“

Podstatou článku je, že evropské společnosti, které přesunuly své kotace na americké burzy, zaznamenaly nárůst pasivního a aktivního vlastnictví, čímž se zmenšily rozdíly v ocenění oproti jejich americkým konkurentům. Vysvětlují, že větší skupina pasivních investic na americkém trhu s více než 9 biliony dolarů drženými v ETF je další pobídkou pro evropské společnosti, které hledají lepší zhodnocení, nižší náklady a větší likviditu.

Podobných článků lze nalézt v „autoritativních“ médiích bezpočet (ačkoli Ukrajina není nikdy zmíněna jako faktor evropské „cenové neefektivity“).

Článek Financial Times z října 2024 vysvětluje, že investoři se stále více obracejí na evropské akcie s významnou expozicí v USA, protože tyto společnosti obchodují se slevou ve srovnání s jejich americkými protějšky. Známé evropské společnosti jako BAE Systems, Schneider Electric a Novo Nordisk prudce vzrostly na hodnotě, ale stále nabízejí cenové neefektivity, které investoři využívají. Společnosti jako Novo Nordisk, které generují 60 % svých příjmů v USA, jsou považovány za atraktivní investice kvůli jejich nižšímu poměru ceny a zisku ve srovnání s konkurencí v USA. Analytici tvrdí, že evropské nadnárodní společnosti, zejména ve farmaceutickém a polovodičovém sektoru, nabízejí silný růstový potenciál s přidanou výhodou přítomnosti na americkém trhu a lepším řízením společností.

Některé jejich formulace mohou na první pohled působit povrchně. Rozdíl v letošním poklesu evropské inflace v porovnání s celoevropskou mírou kolem 5,2 % v loňském roce je však v tom, že snížená inflace souvisí s tím, že lidé přestali kupovat věci.

Investigate Europe to potvrzuje a v zasvěceném článku z května 2024 s názvem „*Lidé kupují okázale méně: Evropa zasažená inflací váží náklady před volbami*“ píše, že „*vlády se pokusily zmírnit bolest z rekordně vysoké inflace, která se přehnalá Evropou.*“

Nepodařilo se jim však zkrotit jednu z hlavních příčin inflace, firemní „inflaci chamtivosti“. Nyní jsou evropské volby za dveřmi a krize životních nákladů je na pořadu dne .“

Ukazují, že i když se zdá, že inflace v Evropě na papíře polevuje, její dopad veřejnost jasně pociťuje, protože ceny potravin a služeb zůstávají na celém kontinentu vysoké. Faktory, jako je dopad pandemie COVID-19, válka na Ukrajině a korporátní „inflace chamtivosti“, to vše přispělo k růstu cen, zejména u potravin a služeb. Přestože vlády přijaly opatření jako snížení DPH a cenové stropy, inflace neúměrně zasáhla domácnosti s nízkými příjmy a reálné mzdy nedokázaly držet krok s rostoucími náklady. Firemní zisky na druhé straně prudce vzrostly, přičemž společnosti přenášejí zvýšení cen na spotřebitele, i když výrobní náklady klesají.

Pokles výrobních nákladů je ale opět způsoben tím, že se nakupuje méně. Samozřejmě vždy existují způsoby, jak převést bohatství nebo vydrancovat populaci. Ale s rostoucími výrobními náklady na úrovni fyzické ekonomiky samotné jsou navazující ekonomiky samy v úpadku ve skutečném, hmatatelném smyslu. Jinými slovy, za současného paradigmatu by nárůst nákupů přímo souvisel se zvýšením cen.

Zdá se, že panuje shoda v tom, že obecným trendem v roce 2023 byl pokles přímých zahraničních investic (FDI) v celé Evropě ve srovnání s rokem 2021 v důsledku stejných makroekonomických a „geopolitických výzev“ – války na Ukrajině – ale ve srovnání s prvním čtvrtletím roku 2022, kdy konflikt vypukl.

Vznik nového zdroje konfliktu ve východní Evropě, válka na Ukrajině, nabídl perfektní prostředek k opětovnému potvrzení americké dominance nikoli tam na východě, ale v západní Evropě. Zdá se, že cílem plánu je způsobit evropské ekonomice tolik škod, že její fyzická/průmyslová aktiva a její ekonomika služeb prostřednictvím přímé konfrontace s Ruskem, které je pro Evropu – tedy pro

francouzsko-německou osu – skutečně strategicky bezohledné. Jsou znehodnoceny za nevyžádané ceny, jen aby je skoupili Anglosasové, pokud nejsou úplně vyřazeni ze hry.

Evropanům se nepodařilo odtrhnout se od Anglosasů *a nedokázali si ani vypěstovat povědomí o potřebě odtržení*. Tato část se zabývá otázkami měkké síly, identity, narativu a hyperreálného simulakra. I když je hranice mezi Evropou a Ruskem imaginární a oceán, který odděluje Eurasii od Severní Ameriky, je skutečným faktem, v jejich očích stojí koncept „kolektivního Západu“ za zhmotnění.

A jak lépe zajistit obrození Evropy, než uvalit na ni protiruské sankce, které ochromují ekonomiku EU, a pak použít Evropu jako beranidlo, které má selhat před ruskými branami na Ukrajinu? Házení melounů na zeď má pouze jeden výsledek.

V letech 2022 a 2023 ceny energií v Německu prudce vzrostly kvůli energetické krizi po ruské SMO na Ukrajině a následnému přerušení dodávek plynu. V důsledku toho byly ceny elektřiny v Německu přibližně 1,5 až 2krát vyšší než průměr G7. To znamená, že německé náklady na energii patří k nejvyšším v Evropě a v zemích G7, ačkoli většina evropských zemí byla v tomto období ovlivněna cenovými skoky. Zejména země jako Itálie a Španělsko, které tradičně spoléhají na zemní plyn, také čelily rostoucím nákladům na energie. Tyto země zaznamenaly pokles poptávky po plynu během energetické krize v roce 2022, jak ceny vyletěly do nebes, což donutilo spotřebitele i průmyslové společnosti upravit své spotřební návyky tím, že jednoduše nakupovaly méně, jak je podrobně popsáno ve výše uvedeném článku Investigate Europe.

Závěr

USA si byly dobře vědomy toho, že expanze NATO na východ nemůže nikdy zcela vymazat hluboké historické, kulturní a strategické vazby Ruska na Ukrajinu. Kreml by se nechtěl a nemohl jednoduše vzdát své sféry vlivu v oblasti, kterou považoval za

zásadní pro svou bezpečnost, i kdyby sloužil pouze jako nárazníková zóna nebo jako skutečně neutrální stát. Věřily však někdy USA vážně, že by mohly donutit Rusko, aby souhlasilo s úplnou demontáží svých politických a vojenských struktur?

Ne, to nikdy nebyl konečný cíl. Skutečným cílem nebylo úplně porazit Rusko, ale snížit schopnost Evropy akumulovat kapitál nezávisle na New Yorku a Londýně.

Není to skutečná cena této války – války, v níž byla Evropa, kdysi kontinent na cestě k ekonomické autonomii, nenávratně vtažena zpět na oběžnou dráhu Spojených států a Ukrajina se proměnila v neúspěšný stát? Otázkou, kterou je třeba si položit, nakonec není, zda Spojené státy zamýšlely porazit Rusko vojensky, ale spíše: do jaké míry bylo zničení Ukrajiny povoleno – možná dokonce podporováno – ve službách mnohem větší, mnohem zlověstnější strategie. zaměřené na změnu evropské rovnováhy sil k přetvoření ve prospěch Washingtonu? Odpověď je jasná, jak dosvědčuje tragédie na Ukrajině.

Tento konflikt není zdaleka izolovanou nebo čistě vojenskou záležitostí, ale ekonomickým útokem na Evropu samotnou. Evropa je touto válkou v reálném čase oslabována, i když se její elity obohacovaly prostřednictvím různých neproduktivních systémů. To je v konečném důsledku pro Evropu neudržitelné a lze vidět nebezpečnou iluzi evropských elit, že dobývání nejnovějších ruských regionů, mezi které patří i bývalá Ukrajina, se vyplatí. Spíše si musíme pamatovat naše melouny hozené o zed'.

Autor: Joaquin Flores